

Arrest

nr. 216 227 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat I. LECOMPTE *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 december 2008 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 5 januari 2009 asiel aan. Op 16 oktober 2009 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker keert terug naar Irak in de periode tussen 2 november 2011 en de zomer van 2014. Hij wordt hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 24 maart 2017.

1.3. Op 12 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 oktober 2017 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit de wijk Rashidiya van de stad Mosul, provincie Nineva. In december 2013 huwde u met A. A. H. (...), samen hebben jullie drie minderjarige kinderen: B. S. J. (...) (geboren op 20 oktober 2014), B. Si. J. (...) (geboren op 16 februari 2016) en B. L. J. (...) (geboren op 25 februari 2017). U verblijft in België samen met uw gezin, uw vader K. B. R. (...), uw moeder S. S. S. (...), uw meerderjarige broer R. Z. B. (...), uw meerderjarige zus R. K. B. (...), en uw drie minderjarige broers R. N. B. (...), R. M. B. (...) en R. R. B. (...).

Op 5 januari 2009 diende u reeds een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op basis van bedreigingen die u in Mosul in augustus 2008 ondervond omdat uw vader als tolk voor de Amerikanen gewerkt zou hebben. Op 20 oktober 2009 nam het CGVS in uw hoofd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS hechtte geen geloof aan de door u aangehaalde asielmotieven, met name uw ontvoering door onbekenden omwille van het werk van uw vader. Het CGVS uitte ook twijfels over uw beweerde herkomst uit Mosul, maar gezien de toenmalige veiligheidssituatie in Centraal-Irak werd u toch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend.

Op 12 januari 2011 werd u door de Correctionele Kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen voorwaardelijk veroordeeld tot een geldboete van 100 euro, wegens het bezit van een busje pepperspray. Op 14 februari 2011 werd u door diezelfde Kamer voorwaardelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden en een geldboete van 1000 euro, wegens bezit van verdovende middelen, wapenbezit en het bedreigen van een prostituee.

Op 2 november 2011 keerde u terug naar uw familie in Irak. U reisde per vliegtuig naar Erbil en ging vervolgens met de auto naar Mosul. Met financiële hulp van IOM werd u medevennoot van een winkel in de wijk Rashidiya te Mosul waar u voedingswaren verkocht. Omdat u niet goed overeenkwam met uw medevennoot stopte deze samenwerking na vijf of zes maanden. Sindsdien was u arbeider in de bouwsector en hielp u mee huizen bouwen in Rashidiya. In 2013 huwde u in Mosul met A. (...), zij woonde sindsdien in bij uw familie in Rashidiya.

U verklaarde dat u Mosul moest ontvluchten nadat de stad in handen viel van de terreurgroep Islamitische Staat (IS) en uw vader benaderd werd door een aanhanger van IS. Tussen 10 juni 2014 en 28 juni 2014 werd uw vader meermaals aangesproken door een aanhanger van IS, M. H. (...) genaamd. Deze eiste dat u of uw broer Z. (...) zich bij IS zouden aansluiten. Uw vader vroeg tijd om over zijn beslissing na te denken. Op 28 juni 2014 zei uw vader dat u, uw zwangere echtgenote en uw broer Z. (...) naar Zummar moesten gaan om jullie identiteitskaarten te laten vernieuwen. Hij vertelde u nog niets over de bedreiging. Jullie namen een taxi naar Zummar terwijl uw moeder, uw zus en uw drie minderjarige broers in Mosul bleven. Jullie reisden diezelfde dag meteen door naar het dorp Gerbalat in Syrië. Aan de Syrische grens vertelde uw vader over de werkelijke reden van jullie vertrek en over zijn plan om Irak te verlaten. Jullie verbleven een tweetal weken in Gerbalat en reisden rond 15 juli 2014 naar Aksarai in Turkije, waar jullie ongeveer een jaar en twee maanden verbleven. In Turkije beviel uw vrouw A. (...) van een zoontje, B. S. J. (...). Jullie reisden op 10 september 2015 via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland door naar België. Op 27 september 2015 kwamen jullie aan in België en op 28 september 2015 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), hoewel u reeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikte. Op dezelfde dag dienden uw echtgenote A. (...), uw broer Z. (...) en uw vader hun eerste asielaanvraag in bij DVZ. In België beviel uw vrouw van uw twee jongste kinderen.

Enkele dagen na uw vertrek uit Mosul ontvluchtte ook uw moeder de stad, samen met uw zus K. (...) en uw drie minderjarige broers. Ze verbleven ongeveer een jaar bij uw oom langs moederszijde in het dorp Siar Spindar (Spindare/Sibindar/Sibindare) in de provincie Dohuk en in een vluchtelingenkamp in de buurt. Nadien reisden ze door naar Turkije. Op 14 december 2015 kwam uw moeder met de vier andere kinderen aan in België en op 15 december 2015 dienden ze hun eerste asielaanvraag in bij DVZ.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw voedselrantsoenkaart neer, afgeleverd op 12 februari 2012 te Zummar. U legde ook een brief van Caritas International neer, opgesteld op 22 maart 2017 en gericht aan het CGVS, waarin gevraagd wordt om bij de duur van uw asielprocedure rekening te houden met uw opvangsituatie.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS u in 2009 het subsidiaire beschermingsstatuut toekende op basis van uw herkomst uit Centraal-Irak, waarbij niet bewezen werd geacht dat u uit de stad Mosul afkomstig zou zijn. Uit uw uiterst vage verklaringen destijds bleek immers een ernstig gebrek aan kennis over de stad waarvan u beweerde afkomstig te zijn. De beslissing luidde dan ook als volgt: "Vooreerst kunnen vraagtekens worden geplaatst bij uw verklaringen permanent tot aan uw vlucht in Mosul te hebben verbleven. U wist wel enige toelichting te geven over deze stad, maar uw kennis over recente gebeurtenissen en ontwikkelingen bleef uiterst oppervlakkig, zodat meteen ernstig moet getwijfeld worden aan uw bewering dat u nog aanwezig was in Mosul op het moment dat uw asielaanvraag er zich afspeelt." (zie CGVS beslissing d.d. 16 oktober 2009 waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) Niettemin werd u toentertijd het voordeel van de twijfel gegund wegens uw jonge leeftijd en kreeg u toch het subsidiaire beschermingsstatuut toegekend op basis van uw mogelijke afkomst uit Centraal-Irak en het ontbreken van een reëel binnenlands vluchtalternatief.

U verklaarde op 2 november 2011 met financiële hulp van IOM te zijn teruggekeerd naar Mosul en daar tot 28 juni 2014 verbleven te hebben (gehoorverslag CGVS J. (...) d.d. 24 maart 2017, p.5). Daar deze informatie aanleiding kan geven tot een heroverweging van de u eerdere toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd u opgeroepen voor gehoor. Dit gehoor vond plaats op 24 maart 2017.

Dient hierbij opgemerkt te worden dat artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Zo is het mogelijk dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet wanneer na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus komt vast te staan dat de asielzoeker binnenlandse bescherming tegen ernstige schade kan genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In dit opzicht dient benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat u weliswaar uw recente herkomst Mosul niet aannemelijk had gemaakt, doch dat u het voordeel van de twijfel diende toegekend te worden voor wat betreft uw bewering afkomstig te zijn uit Centraal-Irak, een regio waar toen een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat u zich niet aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in Centraal-Irak kon onttrekken door zich in een ander deel van Irak te vestigen.

U verklaarde dat u op 2 november 2011 teruggekeerd bent naar Mosul en daar tot en met 28 juni 2014 verbleven heeft (gehoorverslag CGVS J. (...) d.d. 24 maart 2017, p.5). Als reden voor uw terugkeer haalde u aan dat uw –destijds weliswaar ongeloofwaardig bevonden- problemen waren opgelost, dat u

uw familie miste en dat de situatie in Mosul beter was geworden (CGVS J. (...), p.3). Het CGVS kan evenwel geen enkel geloof hechten aan uw verklaring dat u van 2011 tot de zomer van 2014 in de stad Mosul verbleven zou hebben, en dit om onderstaande redenen.

In casu werd vastgesteld dat uw verklaringen over uw recent verblijf in Mosul zodanig vaag en beperkt waren dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u ten tijde van de inname door IS nog in de stad zou verbleven hebben. U kon immers enkel in zeer algemene bewoordingen spreken over de inval van IS. Zo zei u dat IS de stad op twee dagen tijd had veroverd en dat ze eerst de rechteroever en nadien de linkeroever hadden ingenomen. U wist echter niet welke wijken op de rechteroever dan eerst werden ingenomen of welke wijken zich op deze oever bevinden (CGVS J. (...), pp.23 en 25). U kon daarentegen wel enkele wijken opsommen die aan de kant van Rashidiya liggen (CGVS J. (...), p.24). Toen u gevraagd werd hoe u persoonlijk de inval van IS had ervaren zei u dat u gehoord had dat ze mensen onthoofd en vermoord hadden, maar dat u zelf niets gezien had (CGVS J. (...), p.24). Toen vervolgens meer specifiek gevraagd werd naar incidenten in Rashidiya bij de inname door IS, zei u dat u schoten gehoord had maar zelf niets gezien had. U vermeldde spontaan in algemene termen dat mensen die de eer aan zichzelf hielden IS bleven bevechten, maar u kende zelf helemaal niemand die zich tegen IS bleef verzetten (CGVS J. (...), p.25). Kortom, u kon over geen van deze voorbeelden in detail treden of ook maar enige concrete informatie geven. U zei dat u de aanwezigheid van IS in de stad opmerkte doordat imams plots hun baard lieten groeien, maar u stelde zelf geen IS-strijders gezien te hebben en niets met hen te maken te hebben gehad (CGVS J. (...), p.25). U wist evenmin waar IS gestationeerd was. U zei dat hun vlag overal in de stad hing en dat u die gezien had toen u de stad verliet. Toen u tot drie maal toe de vraag werd gesteld waar u dan die vlag had gezien, beperkte u zich tot de algemene verklaring dat IS hun vlaggen op hoge plaatsen hing waar iedereen ze kon zien, maar kon u geen enkele concrete locatie noemen (CGVS J. (...), p.26).

U vertelde dat de grote Nabi Yunus moskee de bekendste moskee van Mosul was en dat deze nog niet helemaal afgewerkt was (CGVS J. (...), p.20). U zei dat deze moskee vóór uw vertrek uit Mosul werd opgeblazen, waarna u meteen uw verklaring aanpaste en zei dat deze pas ná uw vertrek werd opgeblazen (CGVS J. (...), pp.26-27). Aangezien u op 28 juni 2014 Mosul verlaten zou hebben en de bekende Nabi Yunus moskee pas eind juli 2014 tot ontploffing werd gebracht, is het niet aannemelijk dat u hierover geen eenduidige verklaringen aflegde (zie artikel The Telegraph d.d. 25 juli 2014 waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Ter verklaring voor uw verwarring haalde u aan dat u zich niet goed voelde wegens de mishandelingen en beledigingen die u in 2008 zou hebben ondergaan (CGVS J. (...), p.27). Deze verklaring is niet afdoende aangezien uw problemen uit 2008 door CGVS tijdens uw eerste asielaanvraag niet geloofwaardig werden bevonden. Buiten de ontploffing van de Nabi Yunus moskee -die dus plaatsvond nadat u Mosul reeds verlaten had- kon u zich geen enkel ander incident herinneren na de inname door IS (CGVS J. (...), p.27). Toen geopperd werd of er misschien een incident met gevangenen was geweest, zei u dat IS alle gevangenen had vrijgelaten, waaronder gevangenen van de Badush gevangenis (CGVS J. (...), p.27). U wist echter niet wat er verder nog met deze gevangenen was gebeurd, hoewel uit beschikbare informatie blijkt dat IS meteen na de inname, dus toen u nog aanwezig was in Mosul, honderden Koerdische, Yezidische en christelijke gevangenen executeerde (zie artikel Human Rights Watch d.d. 30 oktober 2014 dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Nochtans verklaarde u met anderen over de komst van IS te spreken en hierover ook telefonisch met uw neef uit Rashidiya te praten (CGVS J. (...), pp.23, 24 en 26). Indien u werkelijk nog aanwezig was in Mosul tijdens en na de inname door IS, dan kan van u toch een minimum aan kennis over recente gebeurtenissen verwacht worden.

Uw kennis over de stad Mosul bleek niet enkel met betrekking tot de inval van IS gebrekkig te zijn. Hoewel u weliswaar een uitgebreide geografische kennis had van de wijk Rashidiya (CGVS J. (...), p.14, pp.19-21 en p.24) - wat hoogstens kan aantonen dat u daar ooit gedurende (een) bepaalde periode(s) hebt verbleven - is het merkwaardig dat het u aan eenvoudige kennis ontbeerde over andere relevante plaatsen in Mosul en gebeurtenissen vóór de inval van IS. Ten eerste zei u dat u bij uw terugkeer naar Irak uw financiële steun van 900 dollar ging ophalen bij het IOM kantoor op de markt van Mosul, maar kon u zich niet meer herinneren om welke markt het ging (CGVS J. (...), pp.6-7). Ten tweede zei u dat uw wettelijk huwelijk bij de rechter plaatsvond, maar kon u niet preciseren in welke rechtbank dit huwelijk dan plaatsvond. Ter verklaring stelde u dat de stad Mosul slechts één rechtbank zou tellen (CGVS J. (...), pp.16-17). Indien een grote stad zoals Mosul daadwerkelijk slechts één rechtbank telde, is het uiterst merkwaardig dat u geen idee had in welke wijk deze dan gelegen was of waar in Mosul u uw eigen huwelijk dan precies hebt laten registreren. Overigens staat op de identiteitskaart van uw echtgenote genoteerd dat jullie huwelijk in Guz Giran te Zummar geregistreerd werd en wordt geen melding gemaakt van Mosul als registratieplaats (CGVS Avin, p.9). Ten derde kon u weliswaar de

namen van de vijf bruggen in Mosul opsommen, maar wist u niet met zekerheid te zeggen welke brug zich dan het dichtste bij Rashidiya bevond (CGVS J. (...), p.24). Ten vierde noemde u Wasak Hamdani als hoofd van de politie toen Mosul viel, maar wist u niet wie de gouverneur van Mosul was (CGVS J. (...), pp.28 en 34). U kende geen Koerden die belangrijke functies uitoefenden in de stad (CGVS J. (...), p.28). Tot slot zei u dat er in Mosul betogingen waren voor de inname van de stad, maar wist u niet wanneer deze betogingen plaatsvonden of waarom er betoogd werd. Ter verklaring voor uw gebrek aan kennis stelde u dat u geen interesse had in politiek (CGVS J. (...), p.29). Zelfs indien u geen interesse hebt in politiek betrof het gebeurtenissen die een rechtstreekse impact hadden op de veiligheidssituatie van Mosul en waarover internationaal gerapporteerd werd. In 2013 vonden immers gewelddadige protesten plaats in de stad die aanleiding gaven tot het uitstellen van de provinciale verkiezingen (zie artikel Human Rights Watch d.d. 15 maart 2013 toegevoegd aan uw dossier).

Voorts legde u geen enkel document neer dat uw beweerde verblijf in Mosul kan staven. Ter staving voor uw asielaanvraag legde u enkel een kopie van uw voedselrantsoenkaart neer, afgeleverd op 12 februari 2012 te Zummar. Ter verklaring voor het ontbreken van andere documenten stelde u dat uw identiteitskaart en de geboorteakte van uw oudste zoon verloren zijn gegaan in zee toen uw portefeuille uit uw broekzak in het water viel (CGVS J. (...), p.3). U zei eveneens dat u uw nationaliteitsbewijs had achtergelaten in Rashidiya (CGVS J. (...), p.8), wat niet als een geloofwaardige verklaring kan worden beschouwd aangezien u uw vlucht uit Mosul niet aannemelijk maakte. U haalde aan concentratie- en geheugenproblemen te hebben doordat terroristen u in 2008 van de derde verdieping naar beneden lieten vallen (CGVS J. (...), p.23). Los van het feit dat de door u aangehaalde oorzaak van uw beweerdelijke cognitieve problemen in het verleden reeds ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS, legde u ook geen attest neer dat aantoonde dat u niet in staat zou zijn om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt uit uw zeer gedetailleerde beschrijvingen van herkenningpunten in de wijk Rashidiya (CGVS, p.14, pp.19-21 en p.24) dat u wel degelijk over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier naar voren te brengen.

Daarnaast werden ook de verklaringen van uw echtgenote, uw vader, uw moeder, uw zus K. (...) en uw broer Z. (...) over hun beweerde ononderbroken verblijf in Mosul door het CGVS individueel beoordeeld en manifest ongeloofwaardig bevonden. Het CGVS kon bij geen van deze familieleden geloof hechten aan hun verklaringen over de inname van Mosul. Ook bleek uit hun verklaringen een gebrek aan kennis over gebeurtenissen in Mosul in de jaren voor de inval door IS (zie kopieën van hun individuele weigeringsbeslissingen, hun gehoorverslagen en kopieën van hun documenten, die werden toegevoegd aan uw administratief dossier). Daar u verklaarde van 2011 tot de zomer van 2014 samen met deze familieleden in Mosul te hebben verbleven, hebben de vaststellingen omtrent hun ongeloofwaardige beweerde verblijf in Mosul tot juni 2014 eveneens een nefaste impact op de geloofwaardigheid van uw eigen verklaringen over uw verblijfplaats.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebben u, noch uw familieleden, aannemelijk gemaakt daadwerkelijk van 2011 tot de zomer van 2014 in Mosul verbleven te hebben. Niettegenstaande u bij aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust en op het belang de waarheid te vertellen (CGVS J. (...), p.2 en p.19), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u neergelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. U hield immers vol dat u altijd in Rashidiya gewoond hebt en dat u nooit ergens anders binnen Irak gewoond hebt, ook niet in Zummar (CGVS J. (...), p.10). U schiep aldus geen duidelijkheid over uw voorgehouden verblijfplaats en over uw feitelijke herkomst uit Irak. U werd er tijdens uw gehoor op gewezen dat het niet geloofwaardig was dat u tot aan uw vlucht uit Irak in Mosul verbleef. Toch hield u vast aan uw bewering dat u de waarheid had verteld over uw recente herkomst (CGVS J. (...), pp.29-30 en p.37). Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw asielrelaas toe te lichten en om alle nodige elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te reiken. Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Het is dan ook niet de taak van het CGVS om lacunes in uw asielrelaas, in casu betreffende uw reële verblijfplaatsen, in te vullen. Uit uw verklaringen blijkt ontegenzeggelijk dat u teruggekeerd bent naar Irak, daar ongeveer twee jaar en zes maanden (al dan niet bij uw familie) verbleven hebt, en dat u in 2013 in Irak ook in het huwelijk bent getreden. Uit uw gebrek aan medewerking blijkt evenwel dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke verblijfplaats van 2011 tot juni 2014.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft tijdens uw verblijf in uw land van herkomst. Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn; dat uit dezelfde informatie blijkt dat zowel Koerdische Autonome Regio (KAR), als de Centraal-Iraakse provincie Bagdad en de negen zuidelijke provincies van Irak een toevluchtsoord zijn voor tal van Irakezen die het geweld in hun regio van herkomst ontvluchten; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over waar u verbleven heeft tijdens uw terugkeer naar Irak, kan het CGVS redelijkerwijze vermoeden dat u tijdens uw terugkeer verbleven heeft in één van de Irakese gebieden waar er voor burgers actueel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen hebben het CGVS doen besluiten dat er onderzocht dient te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat u weliswaar uw recente herkomst Mosul niet aannemelijk had gemaakt, doch dat u het voordeel van de twijfel diende toegekend te worden voor wat betreft uw bewering afkomstig te zijn uit Centraal-Irak, een regio waar toen een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, toen niet redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u zich in een ander deel van Irak zou vestigen.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Noord-Irak vestigt. In dit verband dient immers opgemerkt te worden dat elementen uit uw administratieve dossier en uit die van uw familieleden erop wijzen dat u banden hebt met de regio Zummar en/of de Koerdische Autonome Regio (KAR), met name de provincie Dohuk. U en uw familieleden legden immers enkel documenten neer die uitgegeven werden in Zummar of die naar deze plaats verwijzen. Zoals hierboven vermeld, werd de identiteitskaart van uw vrouw december 2013 afgeleverd in Zummar en staat erop genoteerd dat jullie huwelijk in Guz Giran in Zummar werd geregistreerd (CGVS A. (...), p.8-9). De identiteitskaarten van uw vader, uw moeder, en uw broer Z. (...) werden tevens in Zummar afgeleverd, respectievelijk in september 2013, in juni 2007 en in november 2013 (CGVS B. (...) I, p.11; CGVS S. (...) I, p.7; CGVS Z. (...) I, p.7). Ook uw voedselrantsoenkaart werd in Zummar afgeleverd, op 12 februari 2012 (zie CGVS J. (...), p.5-6; CGVS A. (...), p.9; CGVS S. (...) I, p.8; CGVS B. (...) I, p.11). U verklaarde dan ook dat uw burgerlijke stand in Zummar gevestigd is en niet in Mosul (CGVS J. (...), p.10). Deze documenten bewijzen niet dat u voor uw vertrek uit Irak in Zummar, provincie Nineva, woonde - u ontkende zelf overigens dat u daar ooit had gewoond - maar kunnen hoogstens aantonen dat u en uw familieleden daar waren geregistreerd. Daarentegen stelt het CGVS vast dat u in de KAR, en meer specifiek in de provincie Dohuk, over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarop jullie konden en kunnen terugvallen. Uw moeder, uw zus K. (...) en uw drie minderjarige broers werden immers gedurende een jaar en vier maanden afwisselend door uw twee ooms langs moederszijde in de KAR opgevangen en onderhouden (CGVS S. (...) II, p.9-10; CGVS K. (...), p.3). Beide ooms wonen in het dorp Sibindar in de provincie Dohuk, ze hebben elk een veelkoppig gezin en ze baten samen met hun zoons een tegelzaak uit. De ene oom -M. S. (...) genaamd- heeft zes dochters en drie zonen, uw andere oom heeft vijf dochters en twee zonen. Beide ooms zorgen daarbij ook nog voor uw grootmoeder langs moederszijde. Deze ooms waren in staat om naast hun uitgebreide gezinssituatie de extra kosten te dragen voor het levensonderhoud van uw moeder, uw zus en uw broers (CGVS K. (...), p.18). Uw moeder vertelde dat oom M. (...) haar gevraagd had om te verhuizen naar een vluchtelingenkamp in de buurt, waarna zij een kleine maand in het vluchtelingenkamp Faydiya verbleef. Als reden voor hun verblijf in het vluchtelingenkamp gaven uw moeder en uw zus K. (...) aan dat ze zich correct moest laten registreren bij de Koerdische overheid, omdat zij anders illegaal bij uw oom zouden verblijven. Eens het te koud werd, kon uw familie gewoon opnieuw bij uw oom M. (...) intrekken, waar zij vervolgens een jaar en drie maanden verbleven (CGVS S. (...) II, p.10; CGVS K. (...), p.18). Uw moeder zei dat ze het daar goed stelden en uw zus K. (...) beschreef dat uw oom niet echt rijk was maar wel welstellend. Uw moeder zei bovendien dat ze zich eventueel wel in de KAR konden vestigen indien haar man nog in Irak aanwezig was geweest om de praktische zaken te regelen (CGVS S. (...) II, p.11; CGVS K. (...), p.18). U verklaarde zelf dat u uw oom M. (...) in Irak nooit zelf ging bezoeken omdat u niet graag uitging. U zei dat deze oom wel eens op bezoek kwam in Rashidiya voor een huwelijksfeest of een uitvaartplechtigheid (CGVS J. (...), p.18). Uw broer Z. (...) zei evenwel dat hij soms voor één, twee of drie maanden op vakantie ging bij zijn ooms in het noorden, waar hij voornamelijk voetbalde in zijn vrije tijd (CGVS Z. (...) I, p.3; CGVS Z. (...) II, p.4). Al deze elementen samengenomen tonen aan dat uw ooms voldoende kapitaalkrachtig én bereid waren om de nodige ondersteuning voor de familie te bieden, en dat jullie een relatief nauw contact

onderhielden. Jullie familiale netwerk in de provincie Dohuk strekt zich evenwel nog verder uit dan deze twee ooms en hun gezinnen. Zo woont er nog een tante langs moederszijde in de buitenwijk Semele bij Dohuk (CGVS J. (...), p.31; CGVS A. (...), p.11; CGVS S. (...) II, pp.3-4). Daarnaast blijkt uit de verklaringen van uw vader dat ook uw vier tantes langs vaderszijde bij hun echtgenoten in Dohuk wonen (CGVS B. (...) I, p.9; CGVS B. (...) II, pp.4-5; zie ook CGVS J. (...), p.11). Bij DVZ had u gezegd dat u via facebook nog steeds frequent contact had met uw ooms en tantes die in de buurt van Dohuk wonen, soms één keer per week, soms met langere tussenpozen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ J. (...), vraag 20). U zei zelf dat u onmogelijk in de KAR zou kunnen verblijven omdat uw grootvader langs vaderszijde in het verleden lid van de Baath partij was en daardoor problemen had gekend. Ook uw moeder zei dat oom M. (...) haar gevraagd had om het huis te verlaten wegens de vroegere banden van uw grootvader met de Baath partij. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat u niet wist wat uw grootvader dan als Koerd voor de Baath partij had gedaan en dat u niet wist of hij tijdens zijn leven al dan niet problemen had gekend. Bovendien was uw grootvader reeds in 2006 overleden aan een natuurlijke dood (CGVS J. (...), p.32; zie ook CGVS B. (...) II, p.11 en CGVS S. (...) I, p.9). Uw stelling dat de activiteiten van uw grootvader een impact zouden hebben op uw eigen keuze van woonplaats, blijft dan ook bij een louter blote bewering die niet kan overtuigen gezien u én uw familieleden reeds manifest ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over kernelementen van jullie asielrelaas. Voor het overige onderscheidt het CGVS in hoofde van u en uw familieleden geen specifieke elementen die een terugkeer naar de Koerdische Autonome Regio (KAR) in de weg zouden staan. Afgaande op jullie verklaringen heeft geen van de familieleden een bijzonder kwetsbaar profiel (bv. bijzondere medische noden). Uw familie, met wie u volgens uw verklaringen samen in Irak hebt gewoond en met wie u nu ook samen in België verblijft, telt ook drie meerderjarige, gezonde en arbeidsgeschikte mannen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Koerdische Autonome Regio (KAR).

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen. Hoewel er na de bomaanslag in Erbil in april 2015, restrictieve maatregelen werden ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KRG-regio, trof deze verstrenging in hoofdzaak Arabieren en meer bepaald alleenstaande Soennitische mannen.

Etnische Koerden die het geweld in Centraal-Irak ontvluchtten, kunnen zich voorts vrij vestigen in de KAR-regio. Zij hebben over het algemeen geen probleem om een verblijfsvergunning te bekomen. Volgens sommige bronnen dienen Koerden zelfs geen verblijfsvergunning aan te vragen en hebben zij op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht op verblijf in de KAR. Het lokale Asayish-kantoor zal een veiligheids-en achtergrondcontrole uitvoeren, wat een aantal weken in beslag neemt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt verder dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze

gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Hetzelfde geldt voor het eerste semester van 2017. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat u actueel in de Koerdische Autonome Regio over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Aldus dient besloten te worden dat u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt wijst er immers op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing een te ruime toepassing heeft gemaakt van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Hij licht dit als volgt toe:

"Verweerster meent in de bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig vluchtalternatief beschikt met name Koerdisch Autonome Regio.

Verweerster beweert in haar beslissing dat dit argument een gewijzigde omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"(...)"

Uit artikel 55/5 Vw volgt immers dat om een beschermingsstatuut op te heffen twee voorwaarden moeten voldaan zijn:

- 1. De omstandigheden op grond waarvan subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd de bescherming niet langer nodig is.*
- 2. De verandering van omstandigheden een voldoende ingrijpende en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.*

Verzoeker benadrukt benadrukken dat verweerster een wel heel ruime interpretatie geeft aan artikel 55/5 Vw, door nu plots op te heffen op grond van een 'intern vluchtalternatief' en als het ware op die manier een extra voorwaarde toe te voegen.

Tijdens de asielaanvraag van verzoeker werd nooit verwezen naar de Koerdische Autonome Regio. Zijn subsidiaire beschermingsstatus werd hem toegekend op basis van de situatie in zijn regio van afkomst nl. Centraal-Irak.

Dat verweerster de subsidiaire beschermingsstatus opheft met als argument dat verzoeker een intern vluchtalternatief heeft in De Koerdische Autonome Regio is wel héél vergaand, aangezien dit niet redelijkerwijs kan worden beschouwd als een 'gewijzigde omstandigheid'.

Verzoeker wijst in de dit kader op de parlementaire voorbereiding van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet toe te voegen. Hierin staat immers duidelijk dat het gaat over:

"bescherming die niet langer nodig is omdat de redenen voor de bescherming hebben opgehouden te bestaan". (stuk 3, Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 10 mei 2006, Doc 51 2478/001 p. 111, verzoeker zet vet)

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat de omstandigheden die aanleiding gaven tot de beschermingsstatus van verzoeker, mee bepaald dat de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker in positieve zin zou zijn gewijzigd.

Omwille van de potentieel immense impact, raakt artikel 55/5 Vw. de openbare orde. Het artikel dient aldus restrictief te worden geïnterpreteerd en een foutieve toepassing ervan kan -desnoods- amtsshalve door uw Raad worden opgeworpen.

Uit het bovengaande kan de Koerdische Autonome Regio niet als een intern vluchtalternatief gezien worden mede door de huidige veiligheidssituatie die wordt besproken onder het tweede middel (infra).

Voor alle redenen hierboven uiteengezet is het duidelijk dat verweerster de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker niet mocht opheffen.

Dit middel is bijgevolg gegrond.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij in Irak vervolging vreest door Islamitische Staat (IS), zodat niet alleen zijn subsidiair beschermingsstatuut nooit ingetrokken had mogen worden, doch dat hij bovendien bescherming verdient als vluchteling. Hij onderbouwt dit als volgt:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoeker

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 28 september 2015.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Cliënt is afkomstig uit Mosul, de oorlog zindert er nog steeds sterk na en personen die actief waren bij IS, maar sinds de val van de stad terug ondergronds zijn gegaan, vormen er nog steeds een extreem gevaar voor de veiligheid.

- 3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging*

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

*‘Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep’
(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).*

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker vreest vervolging door IS, hoewel de stad is bevrijd met geweld, is de organisatie er nog steeds ondergronds actief. Hun motieven zijn uitgesproken politiek/religieus.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging”

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

“Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen”

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Verzoeker heeft wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging en kan bovendien geen aanspraak maken op de bescherming van hun overheid. Niet alleen had verweerster het statuut van subsidiaire bescherming niet mogen opheffen, in de huidige situatie dringt bescherming als vluchteling zich op.

Dit middel is bijgevolg gegrond.”

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, § 2, 48/5, § 3, en 55/5 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een korte theoretische uiteenzetting over de relevante wetsbepalingen laat verzoeker gelden dat indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel zou zijn dat er sprake is van een intern vluchtalternatief en een correcte beoordeling van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, niet alleen de veiligheidssituatie van de Koerdische Autonome Regio (hierna: KAR) van naderbij bekeken moet worden, doch dat ook de duurzaamheid van de veiligheidssituatie aldaar moet worden aangetoond.

Verzoeker betoogt dat de huidige onveilige toestand in de KAR blijkt uit het een nieuw conflict tussen Koerdistan en Irak dat elk moment kan uitbreken en dat nefast is voor de veiligheid van de Iraakse burgers. Hij verwijst tevens naar een referendum over de onafhankelijkheid van de KAR dat op 25 september 2017 plaatsvond en waardoor de veiligheid van de Iraakse burgers nog minder verzekerd kan worden. In de nasleep van dit referendum vindt volgens verzoeker een beangstigende escalatie plaats waardoor er een nieuw conflict is ontstaan waarbij de Iraakse veiligheidstroepen en milities enerzijds en de Koerdische Peshmerga anderzijds tegenover elkaar staan. Om dit te staven citeert verzoeker uit verschillende internationale persberichten.

Verzoeker wijst er tevens op dat ook NGO's de conflictsituatie van nabij opvolgen en citeert uit een onrustwekkend bericht dat door Human Rights Watch werd gepubliceerd.

Verzoeker citeert tevens uit een persartikel van de Financial Times en wijst er op dat ook uit de stijging van de olieprijs blijkt dat het bestaan van een nieuw conflict in de KAR niet meer kan worden ontkend.

Verzoeker besluit dat de door hem aangehaalde objectieve informatie meer dan genoegzaam aantoont dat de veiligheidssituatie in de KAR precair kan worden genoemd en dat er bovendien onmogelijk sprake kan zijn van een duurzame veiligheidssituatie nu er in deze regio zeer recent een nieuw conflict is uitgebroken waarbij de overheid de veiligheid van de burgers niet kan garanderen, zodat met betrekking tot de KAR in geen geval over een “redelijk vestigingsalternatief” in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet gesproken kan worden, laat staan dat de door artikel 55/5 van deze wet vereiste duurzaamheid gegarandeerd kan worden.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 10 mei 2006, Doc 51 2478/001, p. 111 (stuk 3);
- verschillende internationale rapporten en persberichten over de veiligheidssituatie in de KAR (stukken 4-11);
- het arrest nr. 198 536 van 13 september 2017 van de Raad (stuk 12).

2.2.2. Op 29 november 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio"* van 14 maart 2018, de COI Focus *"Irak. De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht"* van 13 april 2018, de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 26 maart 2018 en de COI Focus *"Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak"* van 28 februari 2018.

2.2.3. Bij een aanvullende nota van 6 december 2018 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stavingstukken neer:

- een kopie van zijn huwelijksakte, met voor eensluidend verklaarde vertaling (stuk 13);
- een kopie van zijn kaart van Irak, met voor eensluidend verklaarde vertaling (stuk 14);
- internationale persberichten en rapporten over de veiligheidssituatie in Mosul, in de KAR en in Bagdad (stukken 15-24).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de aan verzoeker op 16 oktober 2009 toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven. Het tweede middel, waarin verzoeker aanvoert dat hij in aanmerking komt voor bescherming als vluchteling, is bijgevolg niet gericht tegen de thans bestreden beslissing en mist dan ook juridische grondslag.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen."

Te dezen werd verzoeker bij beslissing van de commissaris-generaal van 16 oktober 2009 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat er op dat ogenblik in zijn regio van herkomst, met name Centraal-Irak, een reëel risico van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger bestond als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en omdat hij een burger was voor wie op dat ogenblik het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht.

Middels de thans bestreden beslissing heft de commissaris-generaal de op 16 oktober 2009 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus op en dit op grond van het hierboven aangehaalde artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt gemotiveerd dat, niettegenstaande verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan hem deze status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg wordt opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, waarbij omstandig wordt toegelicht dat verzoeker inmiddels in de KAR over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

In het eerste middel laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal een heel ruime interpretatie geeft aan artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet door de subsidiaire beschermingsstatus plots op te heffen op grond van een 'intern vluchtalternatief' en dat de commissaris-generaal aldus een extra voorwaarde (aan de wet) toevoegt. Hij verwijst naar een passage uit de parlementaire voorbereiding waarin staat dat het gaat over "*bescherming die niet langer nodig is omdat de redenen voor de bescherming hebben opgehouden te bestaan*" en stelt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de omstandigheden die aanleiding gaven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, meer bepaald de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, in positieve situatie zouden zijn gewijzigd.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat voor de toepassing van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet niet louter vereist is dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst in positieve situatie zou zijn gewijzigd, doch wel dat "*de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is*". Te dezen werd verzoeker initieel (onder meer) de subsidiaire beschermingsstatus verleend op grond van de vaststelling dat het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht. Nu *in casu* in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er voor verzoeker een veilig en redelijk vestigingsalternatief voorhanden is in de KAR, heeft de oorspronkelijk vastgestelde omstandigheid dat het tekort aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werd geacht opgehouden te bestaan. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal, door met de bestreden beslissing het subsidiaire beschermingsstatuut op te heffen op grond van de vaststelling dat verzoeker in de KAR over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, daar waar dit op het ogenblik dat verzoeker voornoemd statuut werd toegekend niet geloofwaardig werd geacht, een te ruime interpretatie geeft aan artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat – en uit niets blijkt – dat hiervoor enkel mag worden gekeken naar een wijziging van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst en niet naar een wijziging in het al dan niet voorhanden zijn van een veilig en redelijk vestigingsalternatief.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan aan verzoeker initieel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige

schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Daar waar de commissaris-generaal op 16 oktober 2009 voor verzoeker het tekort aan een reëel binnenlands vluchtalternatief nog geloofwaardig achtte, meent hij thans dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de KAR te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. De commissaris-generaal komt vooreerst na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat de KAR toegankelijk is voor verzoeker en dat er voor burgers in de KAR geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen. Hoewel er na de bomaanslag in Erbil in april 2015, restrictieve maatregelen werden ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KRG-regio, trof deze verstrenging in hoofdzaak Arabieren en meer bepaald alleenstaande Soennitische mannen.

Etnische Koerden die het geweld in Centraal-Irak ontvluchtten, kunnen zich voorts vrij vestigen in de KAR-regio. Zij hebben over het algemeen geen probleem om een verblijfsvergunning te bekomen. Volgens sommige bronnen dienen Koerden zelfs geen verblijfsvergunning aan te vragen en hebben zij op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht op verblijf in de KAR. Het lokale Asayish-kantoor zal een veiligheids- en achtergrondcontrole uitvoeren, wat een aantal weken in beslag neemt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt verder dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Hetzelfde geldt voor het eerste semester van 2017. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijk zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter

preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Sulejmaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in de door verwerende partij bij aanvullende nota van 29 november 2018 aangebrachte COI Focus "Irak De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 14 maart 2018 en de bij dezelfde aanvullende nota aangebrachte COI Focus "Irak De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht" van 13 april 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verzoeker wijst in het derde middel op een nieuw conflict tussen Koerdistan en Irak "dat elk moment kan uitbreken". Verzoeker verwijst hierbij naar een referendum over de Koerdische regio dat op 25 september 2017 heeft plaatsgevonden en stelt dat er in de nasleep van dit referendum een beangstigende escalatie plaatsvindt waardoor er een nieuw conflict is ontstaan waarbij de Iraakse veiligheidstroepen en milities enerzijds en de Koerdische Peshmerga anderzijds tegenover elkaar staan. In de informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota van 29 november 2018 voegde, wordt gewag gemaakt van dit referendum. Hieruit blijkt dat de KAR in de nasleep van dit referendum in een zware politieke en economische crisis belandde, maar dat het aantal geweldsincidenten en bijgevolg het aantal burgerslachtoffers in de KAR eerder laag bleef (rechtsplegingsdossier, stuk 7, COI Focus "Irak De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 14 maart 2018, p. 7-9). In de informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, wordt dit niet tegengesproken. Ook de informatie die verzoeker voegt bij zijn op 6 december 2018 ingediende aanvullende nota leidt niet tot andere inzichten. Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Irak kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Voorts is de informatie die verzoeker bijbrengt over de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en de stad Mosul niet relevant, daar *in casu* wordt uitgegaan van een intern vestigingsalternatief in de KAR. De informatie die verzoeker bijbrengt is dan ook niet van aard om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er voor burgers in de KAR actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad is voorts samen met de commissaris-generaal van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, thans van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de KAR vestigt.

Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij van 2011 tot de zomer van 2014 in de stad Mosul verbleven zou hebben. De commissaris-generaal geeft hiervoor de volgende redenen op:

"In casu werd vastgesteld dat uw verklaringen over uw recent verblijf in Mosul zodanig vaag en beperkt waren dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u ten tijde van de inname door IS nog in de stad zou verbleven hebben. U kon immers enkel in zeer algemene bewoordingen spreken over de inval van IS. Zo zei u dat IS de stad op twee dagen tijd had veroverd en dat ze eerst de rechteroever en nadien de linkeroever hadden ingenomen. U wist echter niet welke wijken op de rechteroever dan eerst werden ingenomen of welke wijken zich op deze oever bevonden (CGVS J. (...), pp.23 en 25). U kon daarentegen wel enkele wijken opsommen die aan de kant van Rashidiya liggen (CGVS J. (...), p.24). Toen u gevraagd werd hoe u persoonlijk de inval van IS had ervaren zei u dat u gehoord had dat ze mensen onthoofd en vermoord hadden, maar dat u zelf niets gezien had (CGVS J. (...), p.24). Toen vervolgens meer specifiek gevraagd werd naar incidenten in Rashidiya bij de inname door IS, zei u dat u schoten gehoord had maar zelf niets gezien had. U vermeldde spontaan in algemene termen dat mensen die de eer aan zichzelf hielden IS bleven bevechten, maar u kende zelf helemaal niemand die zich tegen IS bleef verzetten (CGVS J. (...), p.25). Kortom, u kon over geen van deze voorbeelden in detail treden of ook maar enige concrete informatie geven. U zei dat u de aanwezigheid van IS in de stad opmerkte doordat imams plots hun baard lieten groeien, maar u stelde zelf geen IS-strijders gezien te hebben en niets met hen te maken te hebben gehad (CGVS J. (...), p.25). U wist evenmin waar IS gestationeerd was. U zei dat hun vlag overal in de stad hing en dat u die gezien had toen u de stad verliet. Toen u tot drie maal toe de vraag werd gesteld waar u dan die vlag had gezien, beperkte u zich tot de algemene verklaring dat IS hun vlaggen op hoge plaatsen hing waar iedereen ze kon zien, maar kon u geen enkele concrete locatie noemen (CGVS J. (...), p.26).

U vertelde dat de grote Nabi Yunus moskee de bekendste moskee van Mosul was en dat deze nog niet helemaal afgewerkt was (CGVS J. (...), p.20). U zei dat deze moskee vóór uw vertrek uit Mosul werd opgeblazen, waarna u meteen uw verklaring aanpaste en zei dat deze pas ná uw vertrek werd opgeblazen (CGVS J. (...), pp.26-27). Aangezien u op 28 juni 2014 Mosul verlaten zou hebben en de bekende Nabi Yunus moskee pas eind juli 2014 tot ontploffing werd gebracht, is het niet aannemelijk dat u hierover geen eenduidige verklaringen aflegde (zie artikel The Telegraph d.d. 25 juli 2014 waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Ter verklaring voor uw verwarring haalde u aan dat u zich niet goed voelde wegens de mishandelingen en beledigingen die u in 2008 zou hebben ondergaan (CGVS J. (...), p.27). Deze verklaring is niet afdoende aangezien uw problemen uit 2008 door CGVS tijdens uw eerste asielaanvraag niet geloofwaardig werden bevonden. Buiten de ontploffing van de Nabi Yunus moskee –die dus plaatsvond nadat u Mosul reeds verlaten had- kon u zich geen enkel ander incident herinneren na de inname door IS (CGVS J. (...), p.27). Toen geopperd werd of er misschien een incident met gevangenen was geweest, zei u dat IS alle gevangenen had vrijgelaten, waaronder gevangenen van de Badush gevangenis (CGVS J. (...), p.27). U wist echter niet wat er verder nog met deze gevangenen was gebeurd, hoewel uit beschikbare informatie blijkt dat IS meteen na de inname, dus toen u nog aanwezig was in Mosul, honderden Koerdische, Yezidische en christelijke gevangenen executeerde (zie artikel Human Rights Watch d.d. 30 oktober 2014 dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Nochtans verklaarde u met anderen over de komst van IS te spreken en hierover ook telefonisch met uw neef uit Rashidiya te praten (CGVS J. (...), pp.23, 24 en 26). Indien u werkelijk nog aanwezig was in Mosul tijdens en na de inname door IS, dan kan van u toch een minimum aan kennis over recente gebeurtenissen verwacht worden.

Uw kennis over de stad Mosul bleek niet enkel met betrekking tot de inval van IS gebrekkig te zijn. Hoewel u weliswaar een uitgebreide geografische kennis had van de wijk Rashidiya (CGVS J. (...), p.14, pp.19-21 en p.24) - wat hoogstens kan aantonen dat u daar ooit gedurende (een) bepaalde periode(s) hebt verbleven - is het merkwaardig dat het u aan eenvoudige kennis ontbeerde over andere relevante plaatsen in Mosul en gebeurtenissen vóór de inval van IS. Ten eerste zei u dat u bij uw terugkeer naar Irak uw financiële steun van 900 dollar ging ophalen bij het IOM kantoor op de markt van Mosul, maar kon u zich niet meer herinneren om welke markt het ging (CGVS J. (...), pp.6-7). Ten tweede zei u dat uw wettelijk huwelijk bij de rechter plaatsvond, maar kon u niet preciseren in welke rechtbank dit huwelijk dan plaatsvond. Ter verklaring stelde u dat de stad Mosul slechts één rechtbank zou tellen (CGVS J. (...), pp.16-17). Indien een grote stad zoals Mosul daadwerkelijk slechts één rechtbank telde, is het uiterst merkwaardig dat u geen idee had in welke wijk deze dan gelegen was of waar in Mosul u uw eigen huwelijk dan precies hebt laten registreren. Overigens staat op de identiteitskaart van uw echtgenote genoteerd dat jullie huwelijk in Guz Giran te Zummar geregistreerd werd en wordt geen melding gemaakt van Mosul als registratieplaats (CGVS Avin, p.9). Ten derde kon u weliswaar de namen van de vijf bruggen in Mosul opsommen, maar wist u niet met zekerheid te zeggen welke brug zich dan het dichtste bij Rashidiya bevond (CGVS J. (...), p.24). Ten vierde noemde u Wasak Hamdani als hoofd van de politie toen Mosul viel, maar wist u niet wie de gouverneur van Mosul was (CGVS

J. (...), pp.28 en 34). U kende geen Koerden die belangrijke functies uitoefenden in de stad (CGVS J. (...), p.28). Tot slot zei u dat er in Mosul betogingen waren voor de inname van de stad, maar wist u niet wanneer deze betogingen plaatsvonden of waarom er betoogd werd. Ter verklaring voor uw gebrek aan kennis stelde u dat u geen interesse had in politiek (CGVS J. (...), p.29). Zelfs indien u geen interesse hebt in politiek betrof het gebeurtenissen die een rechtstreekse impact hadden op de veiligheidssituatie van Mosul en waarover internationaal gerapporteerd werd. In 2013 vonden immers gewelddadige protesten plaats in de stad die aanleiding gaven tot het uitstellen van de provinciale verkiezingen (zie artikel Human Rights Watch d.d. 15 maart 2013 toegevoegd aan uw dossier).

Voorts legde u geen enkel document neer dat uw beweerde verblijf in Mosul kan staven. Ter staving voor uw asielaanvraag legde u enkel een kopie van uw voedselrantsoenkaart neer, afgeleverd op 12 februari 2012 te Zummar. Ter verklaring voor het ontbreken van andere documenten stelde u dat uw identiteitskaart en de geboorteakte van uw oudste zoontje verloren zijn gegaan in zee toen uw portefeuille uit uw broekzak in het water viel (CGVS J. (...), p.3). U zei eveneens dat u uw nationaliteitsbewijs had achtergelaten in Rashidiya (CGVS J. (...), p.8), wat niet als een geloofwaardige verklaring kan worden beschouwd aangezien u uw vlucht uit Mosul niet aannemelijk maakte. U haalde aan concentratie- en geheugenproblemen te hebben doordat terroristen u in 2008 van de derde verdieping naar beneden lieten vallen (CGVS J. (...), p.23). Los van het feit dat de door u aangehaalde oorzaak van uw beweerdelijke cognitieve problemen in het verleden reeds ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS, legde u ook geen attest neer dat aantoonde dat u niet in staat zou zijn om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt uit uw zeer gedetailleerde beschrijvingen van herkenningpunten in de wijk Rashidiya (CGVS, p.14, pp.19-21 en p.24) dat u wel degelijk over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier naar voren te brengen.

Daarnaast werden ook de verklaringen van uw echtgenote, uw vader, uw moeder, uw zus K. (...) en uw broer Z. (...) over hun beweerde ononderbroken verblijf in Mosul door het CGVS individueel beoordeeld en manifest ongeloofwaardig bevonden. Het CGVS kon bij geen van deze familieleden geloof hechten aan hun verklaringen over de inname van Mosul. Ook bleek uit hun verklaringen een gebrek aan kennis over gebeurtenissen in Mosul in de jaren voor de inval door IS (zie kopieën van hun individuele weigeringsbeslissingen, hun gehoorverslagen en kopieën van hun documenten, die werden toegevoegd aan uw administratief dossier). Daar u verklaarde van 2011 tot de zomer van 2014 samen met deze familieleden in Mosul te hebben verbleven, hebben de vaststellingen omtrent hun ongeloofwaardige beweerde verblijf in Mosul tot juni 2014 eveneens een nefaste impact op de geloofwaardigheid van uw eigen verklaringen over uw verblijfplaats.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebben u, noch uw familieleden, aannemelijk gemaakt daadwerkelijk van 2011 tot de zomer van 2014 in Mosul verbleven te hebben. Niettegenstaande u bij aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust en op het belang de waarheid te vertellen (CGVS J. (...), p.2 en p.19), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u neergelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. U hield immers vol dat u altijd in Rashidiya gewoond hebt en dat u nooit ergens anders binnen Irak gewoond hebt, ook niet in Zummar (CGVS J. (...), p.10). U schiep aldus geen duidelijkheid over uw voorgehouden verblijfplaats en over uw feitelijke herkomst uit Irak. U werd er tijdens uw gehoor op gewezen dat het niet geloofwaardig was dat u tot aan uw vlucht uit Irak in Mosul verbleef. Toch hield u vast aan uw bewering dat u de waarheid had verteld over uw recente herkomst (CGVS J. (...), pp.29-30 en p.37). Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw asielrelaas toe te lichten en om alle nodige elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te reiken. Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Het is dan ook niet de taak van het CGVS om lacunes in uw asielrelaas, in casu betreffende uw reële verblijfplaatsen, in te vullen. Uit uw verklaringen blijkt ontegenzeggelijk dat u teruggekeerd bent naar Irak, daar ongeveer twee jaar en zes maanden (al dan niet bij uw familie) verbleven hebt, en dat u in 2013 in Irak ook in het huwelijk bent getreden. Uit uw gebrek aan medewerking blijkt evenwel dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke verblijfplaats van 2011 tot juni 2014."

Met de kopieën van zijn huwelijksakte en van zijn kaart van Irak (aanvullende nota verzoeker, stukken 13 en 14) slaagt verzoeker er niet in deze motieven te weerleggen. Verzoeker meent dat hieruit zijn recente herkomst uit Mosul blijkt, doch dit kan geenszins worden afgeleid uit de kopie van de kaart van Irak die verzoeker voorlegt. Deze bevat immers niet de minste aanwijzing van verzoekers verblijf in Mosul. Voorts wijst de Raad erop dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig

relaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Iraakse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 18, map met 'landeninformatie', COI Focus "Irak. Corruptie en documentenfraude"), kan er ook geen bewijswaarde worden gehecht aan de kopie van zijn huwelijksakte die verzoeker ter staving van zijn recente herkomst uit de stad Mosul heeft bijgebracht, temeer nu deze huwelijksakte dateert van november 2013 en de echtgenote van verzoeker verklaarde dat de huwelijksakte is opgesteld op 3 december 2013 (adm. doss., stuk 20, gehoorverslag A. A. H. van 27 februari 2017, p. 3). Ten slotte betreft het hier slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De hierboven aangehaalde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker niet worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker de periode van 2011 tot juni 2014 naar Irak is teruggekeerd, maar dat hij geen zicht wenste te bieden op zijn daadwerkelijke verblijfplaats(en) aldaar. Gelet hierop en op de volgende in de bestreden beslissing aangehaalde overwegingen acht ook de Raad een intern vestigingsalternatief voor verzoeker in de KAR redelijk:

"In dit verband dient immers opgemerkt te worden dat elementen uit uw administratieve dossier en uit die van uw familieleden erop wijzen dat u banden hebt met de regio Zummar en/of de Koerdische Autonome Regio (KAR), met name de provincie Dohuk. U en uw familieleden legden immers enkel documenten neer die uitgegeven werden in Zummar of die naar deze plaats verwijzen. Zoals hierboven vermeld, werd de identiteitskaart van uw vrouw december 2013 afgeleverd in Zummar en staat erop genoteerd dat jullie huwelijk in Guz Giran in Zummar werd geregistreerd (CGVS A. (...), p.8-9). De identiteitskaarten van uw vader, uw moeder, en uw broer Z. (...) werden tevens in Zummar afgeleverd, respectievelijk in september 2013, in juni 2007 en in november 2013 (CGVS B. (...) I, p.11; CGVS S. (...) I, p.7; CGVS Z. (...) I, p.7). Ook uw voedselrantsoenkaart werd in Zummar afgeleverd, op 12 februari 2012 (zie CGVS J. (...), p.5-6; CGVS A. (...), p.9; CGVS S. (...) I, p.8; CGVS B. (...) I, p.11). U verklaarde dan ook dat uw burgerlijke stand in Zummar gevestigd is en niet in Mosul (CGVS J. (...), p.10). Deze documenten bewijzen niet dat u voor uw vertrek uit Irak in Zummar, provincie Nineva, woonde - u ontkende zelf overigens dat u daar ooit had gewoond – maar kunnen hoogstens aantonen dat u en uw familieleden daar waren geregistreerd. Daarentegen stelt het CGVS vast dat u in de KAR, en meer specifiek in de provincie Dohuk, over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarop jullie konden en kunnen terugvallen. Uw moeder, uw zus K. (...) en uw drie minderjarige broers werden immers gedurende een jaar en vier maanden afwisselend door uw twee ooms langs moederszijde in de KAR opgevangen en onderhouden (CGVS S. (...) II, p.9-10; CGVS K. (...), p.3). Beide ooms wonen in het dorp Sibindar in de provincie Dohuk, ze hebben elk een veelkoppig gezin en ze baten samen met hun zoons een tegelzaak uit. De ene oom – M. S. (...) genaamd- heeft zes dochters en drie zonen, uw andere oom heeft vijf dochters en twee zonen. Beide ooms zorgen daarbij ook nog voor uw grootmoeder langs moederszijde. Deze ooms waren in staat om naast hun uitgebreide gezinssituatie de extra kosten te dragen voor het levensonderhoud van uw moeder, uw zus en uw broers (CGVS K. (...), p.18). Uw moeder vertelde dat oom M. (...) haar gevraagd had om te verhuizen naar een vluchtelingenkamp in de buurt, waarna zij een kleine maand in het vluchtelingenkamp Faydiya verbleef. Als reden voor hun verblijf in het vluchtelingenkamp gaven uw moeder en uw zus K. (...) aan dat ze zich correct moest laten registreren bij de Koerdische overheid, omdat zij anders illegaal bij uw oom zouden verblijven. Eens het te koud werd, kon uw familie gewoon opnieuw bij uw oom M. (...) intrekken, waar zij vervolgens een jaar en drie maanden verbleven (CGVS S. (...) II, p.10; CGVS K. (...), p.18). Uw moeder zei dat ze het daar goed stelden en uw zus K. (...) beschreef dat uw oom niet echt rijk was maar wel welstellend. Uw moeder zei bovendien dat ze zich eventueel wel in de KAR konden vestigen indien haar man nog in Irak aanwezig was geweest om de praktische zaken te regelen (CGVS S. (...) II, p.11; CGVS K. (...), p.18). U verklaarde zelf dat u uw oom M. (...) in Irak nooit zelf ging bezoeken omdat u niet graag uitging. U zei dat deze oom wel eens op bezoek kwam in Rashidiya voor een huwelijksfeest of een uitvaartplechtigheid (CGVS J. (...), p.18). Uw broer Z. (...) zei evenwel dat hij soms voor één, twee of drie maanden op vakantie ging bij zijn ooms in het noorden, waar hij voornamelijk voetbalde in zijn vrije tijd (CGVS Z. (...) I, p.3; CGVS Z. (...) II, p.4). Al deze elementen samengenomen tonen aan dat uw ooms voldoende kapitaalkrachtig én bereid waren om de nodige ondersteuning voor de familie te bieden, en dat jullie een relatief nauw contact onderhielden. Jullie familiale netwerk in de provincie Dohuk strekt zich evenwel nog verder uit dan deze twee ooms en hun gezinnen. Zo woont er nog een tante langs moederszijde in de buitenwijk Semele bij Dohuk (CGVS J. (...), p.31; CGVS A. (...), p.11; CGVS S. (...) II, pp.3-4). Daarnaast blijkt uit de verklaringen van uw vader dat ook uw vier tantes langs vaderszijde bij hun echtgenoten in Dohuk wonen (CGVS B. (...) I, p.9; CGVS B. (...) II, pp.4-5; zie ook CGVS J. (...), p.11). Bij DVZ had u gezegd dat u via facebook nog steeds frequent contact had met uw

ooms en tantes die in de buurt van Dohuk wonen, soms één keer per week, soms met langere tussenpozen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ J. (...), vraag 20). U zei zelf dat u onmogelijk in de KAR zou kunnen verblijven omdat uw grootvader langs vaderszijde in het verleden lid van de Baath partij was en daardoor problemen had gekend. Ook uw moeder zei dat oom M. (...) haar gevraagd had om het huis te verlaten wegens de vroegere banden van uw grootvader met de Baath partij. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat u niet wist wat uw grootvader dan als Koerd voor de Baath partij had gedaan en dat u niet wist of hij tijdens zijn leven al dan niet problemen had gekend. Bovendien was uw grootvader reeds in 2006 overleden aan een natuurlijke dood (CGVS J. (...), p.32; zie ook CGVS B. (...) II, p.11 en CGVS S. (...) I, p.9). Uw stelling dat de activiteiten van uw grootvader een impact zouden hebben op uw eigen keuze van woonplaats, blijft dan ook bij een louter blote bewering die niet kan overtuigen gezien u én uw familieleden reeds manifest ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over kernelementen van jullie asielrelaas. Voor het overige onderscheidt het CGVS in hoofde van u en uw familieleden geen specifieke elementen die een terugkeer naar de Koerdische Autonome Regio (KAR) in de weg zouden staan. Afgaande op jullie verklaringen heeft geen van de familieleden een bijzonder kwetsbaar profiel (bv. bijzondere medische noden). Uw familie, met wie u volgens uw verklaringen samen in Irak hebt gewoond en met wie u nu ook samen in België verblijft, telt ook drie meerderjarige, gezonde en arbeidsgeschikte mannen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden en de aanwezigheid van familie in de provincie Dohuk, zoals hiervoor reeds uiteengezet, kan van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de KAR vestigt. Door bij zijn op 6 december 2018 ingediende aanvullende nota nog informatie te voegen waaruit blijkt dat zeer veel Irakezen gevlucht zijn naar de KAR, met barre economische omstandigheden tot gevolg, toont verzoeker niet aan dat hij in de KAR in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen of dat hij aldaar met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat verzoeker in de KAR over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat de omstandigheden op grond waarvan aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend niet langer bestaan of dermate gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is en dat de commissaris-generaal dan ook op goede gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Ten tijde van het nemen van de beslissing van de commissaris-generaal van 16 oktober 2009 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was er in hoofde van verzoeker immers nog geen sprake van een intern vestigingsalternatief, terwijl er thans voor hem in de KAR een redelijk en veilig vestigingsalternatief aanwezig is. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ook dat de verandering van de omstandigheden, met name de mogelijkheid op een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de KAR, een voldoende ingrijpend en niet voorbijgaand karakter in de zin van voormeld artikel 55/5 heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. Daargelaten de situatie in zijn regio van herkomst, beschikt verzoeker in de KAR dus over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet met recht besluiten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om te reageren op het nieuw element, zijnde zijn terugkeer naar Irak, en om de redenen aan te halen die het behoud van zijn status rechtvaardigen, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machting is. De Raad stelt verder

vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.7. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De opheffing van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN